

Schaduwen over Hallingham Hall

Corina Bomann bij Boekerij:

Het vlindereiland
De maneschijnsonate
De jasmijnzussen
De stormroos
Een wonderlijke winterreis
Het klaprozenjaar
Winterbloesem
De rozentuin

De vrouwen van de Leeuwenhof-serie:

Agneta's erfenis
Mathilda's geheim
Solveigs belofte

De kleuren van schoonheid-serie:

Sophia's hoop
Sophia's wens
Sophia's triomf

Waldfriede-saga:

Gloriedagen
Lichtpunt
Avondrood
Ochtendglorien

Een kamer aan zee
Een magische zomer
Winterengel

De vrouwen van Rozenhaag-serie:

Dromen van een nieuw begin
Verlangen naar vrijheid

De Schotse Butleracademie-serie:

Geheimen van Rosewell Castle
Schaduwen over Hallingham Hall

boekerij.nl

Corina Bomann

Schaduwen over Hallingham Hall

Schotland, 1969. Op Hallingham Hall is Giselle hoofd
huishouding in een wereld vol glamour en intriges.

Deel 2 van *De Schotse Butleracademie*-serie

Vertaald uit het Duits door Iris van der Blom

ISBN 978-90-492-1200-1

ISBN 978-94-023-2985-8 (e-book)

ISBN 978-90-492-1508-8 (audio)

NUR 320

Oorspronkelijke titel: *Die Schatten über Hallingham Hall*

Vertaling: Iris van der Blom

Omslagbeeld en -ontwerp: © Bürosüd

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2026 by Penguin Verlag, a division of Penguin Random House

Verlagsgruppe GmbH, München, Germany

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Proloog

13 april 1970

Het had tot diep in de nacht gesneeuwd, maar bij het aanbreken van de dag was het grootste deel van de witte massa veranderd in water, dat nu in grote plassen op de weg lag.

Een deel van het water was ook naar de ingang van zijn souterrainwoning gestroomd, wat voor Jonathan aanleiding was geweest om 's nachts een paar keer te gaan kijken of het onder zijn voordeur door liep.

Gelukkig was een overstroming uitgebleven.

Dat is in elk geval iets, dacht hij, terwijl hij de handdoeken die hij uit voorzorg had neergelegd, weer weghaalde. Na wat er gisteravond allemaal was gebeurd, had hij die extra narigheid echt niet kunnen gebruiken.

Toen hij de handdoeken had weggebracht, sloop hij op zijn tenen naar de deur van zijn slaapkamer, waar hij zijn gast had ondergebracht.

Giselle had slechts om een plekje op zijn bank gevraagd, maar als gentleman had hij erop gestaan dat ze in zijn bed zou

slapen, terwijl hijzelf zich in de woonkamer terugtrok.

De nacht was lang en vermoeiend geweest. Giselles verhaal had hem aangegrepen zoals hem zelden tevoren iets had aangegrepen. Al tijdens hun opleiding had hij zich tot haar aangetrokken gevoeld. Ze was eerst een medeleerling geweest en later een vriendin geworden, die hij bijna als een zus beschouwde.

Als een broer zo trots was hij geweest toen ze als beste van hun jaar de academie had afgerond. En hij had dezelfde trots gevoeld toen hij hoorde dat ze naar Hallingham Hall zou gaan voor een betrekking waar heel veel klasgenoten haar om benijdden.

Een betrekking die had geleid tot een zeer ingewikkelde situatie, waaruit Giselle nu een uitweg zocht.

Hij voelde zich vereerd dat ze juist naar hem was toegekomen, maar het maakte hem ook bang, want hij wist niet of hij haar echt kon helpen.

Jonathan hield zijn oor bij de slaapkamerdeur en luisterde. Hij wilde haar eigenlijk niet wekken, maar over een uur begon zijn werkdag. Hoewel de staat van de wegen niet zo rampzalig was als hij had gevreesd, zou hij wel een tijdje nodig hebben om bij het huis van zijn werkgever te komen. En hij wilde Giselle in geen geval achterlaten zonder afscheid te nemen.

Omdat hij niets hoorde bewegen, klopte hij maar aan. Even later kraakte het matras en antwoordde een slaperige stem: 'Ja, kom maar binnen.'

Jonathan liep de kamer in en vermeed het Giselle recht aan te kijken. Omdat ze geen nachthemd bij zich had gehad, had hij haar een van zijn pyjama's aangeboden. Hoewel hij geen atletisch postuur had, was die haar minstens twee maten te groot.

'Goedemorgen, sorry voor het storen,' zei hij. 'Ik moet er zo vandoor.'

'O,' zei Giselle en ze trok de deken om zich heen. 'Als ik weg moet...'

'Nee, nee, je kunt zo lang blijven als je wilt,' antwoordde hij en nu keek hij haar toch aan. Ze zag er beter uit dan gisteravond, al

waren de vermoeienissen van de afgelopen dagen nog steeds duidelijk aan haar af te zien.

Giselle ontspande een beetje en glimlachte. 'Dank je, Jonny, dat waardeer ik. Maar ik wil je ook niet tot last zijn.'

'Dat ben je niet,' antwoordde hij en hij voelde het bloed naar zijn wangen schieten. Hij schraapte zijn keel en zei: 'Ik heb wel wat in de koelkast liggen. Neem er gerust van. En als je wilt, kun je ook de telefoon gebruiken.'

'Wie zou ik moeten bellen?' vroeg Giselle treurig.

'Een vriendin. Of...' Hij stakte toen hem te binnen schoot wat ze hem had verteld.

Giselle maakte zijn zin af. 'Mijn zus,' zei ze en ze richtte haar blik op de deken. 'Ik denk dat ik na onze ruzie wel de laatste zal zijn van wie ze iets wil horen. Bovendien heeft ze heel goed duidelijk gemaakt aan wiens kant ze staat.'

'Maar ze...'

Giselle zuchtte en hij viel stil.

'Oké, je moet doen wat je wilt.' Hij zweeg even, keek haar aan en probeerde erachter te komen wat haar volgende stap zou zijn. Zou ze weggaan? Blijven?

'Luister eens,' zei hij, 'ik wil je echt helpen.'

Giselle knikte en boog haar hoofd. 'Dat heb je al gedaan door me aan te horen. Zelfs mijn zus deed dat niet zonder een oordeel over me te vellen.'

'Ik zou graag meer voor je doen.' Hij aarzelde om haar voor te stellen wat hij had bedacht. Misschien zou hij daar na zijn werk de moed voor hebben. 'Ben je hier als ik vanavond thuiskom?'

1

Zaterdag 21 juni 2025

Ik weet dat het riskant is om te rijden terwijl je door emoties bevangen bent. Hoewel ik probeer me volledig op de weg voor me te concentreren, dwalen mijn gedachten telkens weer af naar de mail die ik gisteren kreeg.

Als was gebleken dat Giselle de zus van mijn grootmoeder was, zouden er natuurlijk vragen zijn gerezen over de reden dat oma ons nooit iets over haar had verteld. Maar ik zou niet zo verbijs-terd zijn geweest als over de onthulling die in het bericht van de ambtenaar van het General Register Office besloten zat: Giselle Farnsworth is hoogstwaarschijnlijk mijn grootmoeder.

Een woedend getoeter brengt me abrupt terug naar de werkelijkheid. Ik maak een schrikbeweging, zie de koplampen achter me en merk dat ik met mijn auto midden op de weg ben beland. Vlug corrigeer ik en even later scheurt er een auto langs me heen. Als ik opzij kijk, wijst de passagier naar zijn voorhoofd.

‘Ach, rot toch op!’ brul ik terug.

Ik haal diep adem en probeer de schrik van me af te zetten.

Daarbij schiet me een van oma's zinspreuken te binnen: een ongeluk komt zelden alleen.

Niet alleen de onthulling over mijn grootmoeder heeft me erg aangegrepen. Ook het besef dat Garrett me heeft misleid is nog behoorlijk vers. Ik hoef maar aan hem te denken of ik voel weer de pijn die zijn verraad me heeft bezorgd. En ook de woede op mezelf is nog geen greintje minder geworden.

Hoe is het toch mogelijk dat ik niet heb gemerkt dat hij een headhunter was, op zoek naar een nieuwe butler voor Hallingham Hall?

Het was Garrett gelukt om me weer in de liefde te laten geloven. Naïef als ik was, dacht ik dat hij de wonden zou kunnen helen die het verbreken van mijn relatie met Rhyden in mijn ziel had geslagen. Ik had het mis – voor de zoveelste keer. En ik weet niet goed of de emotie waaraan ik ten prooi ben gevallen verdriet is of woede. Waarschijnlijk een combinatie van beide.

Een heel klein deel van me verlangt naar Garrett, maar een aanzienlijk groter deel wil hem nooit meer zien. Had ik maar een tijdmachine, dan kon ik naar het begin van al die weken reizen en mezelf voor hem waarschuwen. Ik zou zelfs een plek en een moment kunnen uitkiezen waarop ik alleen was!

Maar zoiets bestaat natuurlijk niet. Wat moet ik toch doen? Hoe los ik deze hele puinhoop op?

Berwick ligt er dromerig bij in de ochtendschemering als ik langs het plaatsnaambord het stadje in rijd. De enige andere mensen die hier al op pad zijn, zijn de krantenbezorgers en de medewerkers van de plaatselijke supermarkten.

Ik had mijn moeder kunnen bellen om haar het nieuws te vertellen, maar ik wil het haar persoonlijk overbrengen. Het verraad van mijn grootmoeder, haar moeder.

Als ik eraan denk, word ik er nog steeds onpasselijk van. Is het wel verraad? Dat ze ons haar ware naam en waarschijnlijk ook haar echte geboortedatum heeft verzwegen? Dat ze ons niet

kon toevertrouwen wat haar tot die stap heeft bewogen?

Ik rijd niet meteen naar het huis van mijn moeder, maar sla de weg naar het kerkhof in. De ochtendzon verschijnt juist aan de horizon en een paar wolken, die eruitzien alsof ze regen zullen brengen, lichten oranje op.

Ik zet mijn auto neer op de parkeerplaats en loop even later naar het toegangshek van het kerkhof. Om me heen hoor ik vogels kwetteren in de boomtoppen en de struiken. Het is al een tijd geleden dat ik zo vroeg op een begraafplaats was. De laatste keer was kort na oma's uitvaart, toen ik het huis uit was geslopen om met haar alleen te zijn, al wist ik dat ze me onder de aarde niet kon horen.

Het ijzeren hek knarst in protest en de echo volgt me op mijn weg langs de rijen met graven. Vreemd genoeg moet ik op dit moment aan Mrs Neckbeth denken. Ook zij heeft oma nooit anders gekend dan wij. Ook voor haar was ze Bonnie Walters, die opeens in de stad was verschenen, zwanger en alleen. Dat oma haar verhaal niet aan een vreemde wilde vertellen is te begrijpen. Maar waarom niet aan ons?

Ik krijg er een bitter gevoel bij. De koele lucht op mijn wangen doet me goed, maar dringt niet door tot mijn binnenste, waar het broeit.

Ook nu staan er bloemen in de vaas voor oma's grafsteen. Alleen rozen, geen distels ditmaal. Zijn ze van mama? Of toch weer van die geheimzinnige aanbieder?

De ochtendzon valt op het opschrift met haar naam.

Bonnie Walters.

Aan wie zou ze die achternaam te danken hebben? Stamde die van mijn grootvader? Zou ze hem hebben verzonnen?

Ik ga op mijn hurken voor het graf zitten.

Het is niet mijn gewoonte om met overledenen te praten. Volgens mijn overtuiging is de dood definitief, is luisteren niet langer mogelijk en bestaan er geen gevoelens, geen spijt meer. Wat enerzijds triest is, maar anderzijds misschien ook wel goed.

Toch doe ik het nu.

‘Wie was je, oma?’ vraag ik zachtjes, terwijl ik mijn hand op de steen leg die slechts de halve waarheid toont, slechts haar halve naam, de verkeerde geboortedag, maar wel de juiste datum van overlijden. ‘Wie was je echt, oma? En waarom kon je het ons niet allemaal vertellen?’

2

‘Isabel, wat doe jij hier zo vroeg?’

Mama heeft haar ochtendjas nog aan als ze de deur voor me opendoet. Ze was kennelijk onderweg naar de badkamer.

‘Ik moet met je praten,’ zeg ik en ik loop naar binnen. Er hangt een geur van bergamot en rozen. Mama probeert blijkbaar een nieuwe potpourri uit.

‘Is er iets gebeurd?’ vraagt ze verschrikt terwijl ze de deur achter me in het slot duwt.

Ja, er is een heleboel gebeurd. Maar het lijkt me het beste om bij het begin te beginnen.

‘Ik vertrek morgen naar mijn stageadres,’ zeg ik, hoewel dat niet helemaal het begin is en ook geen goede reden om haar op een zaterdag even voor zeven uur haar bed uit te halen.

‘Dan ben je dus geslaagd?’ vraagt ze, maar ik hoor duidelijk de ongerustheid in haar stem.

‘Wat het gala betreft wel, ja.’

Afgelopen dinsdag had ik niet de kracht om het haar te vertel-

len. Het was allemaal te veel geweest. En na het gesprek met directeur Johnston en lord Hallingham had ik de rest van de week al mijn energie nodig om niet voor het oog van de hele groep cursisten in te storten.

Op Rosewell Castle gold immers: een sterfgeval of liefdesverdriet is geen reden om lessen te missen – of om tijdens het werk niet te glimlachen.

En ik heb geglimlacht en mijn werk gedaan. En ben daarna als een blok in slaap gevallen, zo uitgeput dat ik nergens meer over hoefde na te denken.

Mama houdt haar hoofd schuin. ‘Toch is er iets niet in orde, hè? Ik voel het.’

Ik geef haar een kus. ‘Ik ga ontbijt maken en dan vertel ik je alles.’ Tenminste, alles wat ik mag vertellen zonder tegen de geheimhoudingsclausule te zondigen. ‘Ga gerust naar de badkamer en kleeid je dan aan.’ Sommige berichten zijn beter te verteren op een volle maag, denk ik, maar dat zeg ik er niet bij.

Mijn moeder verdwijnt naar de douche en ik zet mijn tas op een vrije keukenstoel.

Het is een tijd geleden dat ik hier iets heb klaargemaakt. Zodra ik met de voorbereidingen begin merk ik dat ik rustiger word.

Wentelteefjes mogen dan een tikje simpel zijn, voor mij is het comfortfood. Gelukkig heeft mijn moeder niet alleen eieren in huis, maar ook wit brood en ahornsiroop in haar voorraadkast. Ik ga aan het werk en al gauw hangt er een heerlijke geur in het vertrek waarin ooit mijn wens ontstond om kok te worden. Als ik mijn ogen sluit zie ik oma weer voor me, met een van haar schorten om. De schorten die nu in mijn koffer zitten.

Als mijn moeder de keuken in komt heb ik een groot bord met wentelteefjes gebakken. Ook heb ik fruitsalade gemaakt en koffie-gezet.

‘Als jij kookt, ziet alles er altijd veel mooier uit,’ zegt ze en ze neemt plaats aan de tafel. Ze draagt een groene blouse en jeans.

Haar haar is nog een beetje vochtig, wat haar een stoutmoedige look geeft.

‘Een oude gewoonte uit mijn vroegere leven,’ zeg ik schouderophalend en ik schenk koffie voor haar in.

‘Nee, dat is bekwaamheid,’ antwoordt ze. ‘Je moet je licht niet onder de korenmaat zetten.’

‘Het is echt geen kunst om wentelteefjes te maken,’ zeg ik lachend.

In de afgelopen minuten hadden mijn handen iets te doen. Ik krijg altijd een helder hoofd als ik aan het fornuis sta. Maar nu steken de gedachten en ook de onrust weer de kop op.

‘Toch zie je dat hier een professionele kok aan het werk is geweest.’ Mama neemt een slokje koffie, wacht tot ik ook zit en zegt dan: ‘Denk je dat we eerst moeten eten of pas naderhand? Ik hoop niet dat ik mijn eetlust verlies door wat je me te vertellen hebt.’

In dat geval moeten we beslist eerst gaan eten.

‘Neem maar een paar happen,’ antwoord ik en ik proef zelf ook. Meteen ontvouwt zich in mijn mond een mengeling van het zoet van de ahornsiroop en de melk, en het hartige van de toast, de kaneel en het ei. Het is niet te geloven dat zoiets eenvoudig zo’n streling voor de ziel kan zijn.

‘Lekker,’ zegt mama en we eten in stilte. Het geduld dat mijn moeder aan de dag kan leggen is indrukwekkend. Ik had waarschijnlijk meteen willen weten wat er aan de hand is. Vooral omdat ik te kennen heb gegeven dat mijn bericht haar zwaar op de maag zou kunnen liggen.

Als ze klaar is, leunt ze naar achteren en kijkt me aan. ‘Oké, vooruit met de geit. Wat is er gebeurd?’

Ik dep mijn mond met mijn servet. ‘Je weet toch dat ik op zoek ben gegaan naar oma’s geboorteakte?’

‘Ja,’ antwoordt mama. ‘Ik vond het al vreemd dat je nog geen bericht terug had gekregen.’

‘Dat heb ik inmiddels gekregen,’ zeg ik. ‘Gisteren.’

Ze spert haar ogen een beetje open. ‘En?’

Ik pak mijn tas en haal mijn mobiel eruit. Dan zoek ik het bestand op dat als bijlage aan de mail zat en laat het aan mijn moeder zien.

‘Giselle Bonnie Farnsworth...’ Ze valt stil en kijkt me vragend aan.

‘De medewerkster schreef me dat er onder de aangegeven geboortedatum geen Bonnie Walters te vinden was,’ zeg ik. ‘Bij Giselle Farnsworth was het raak, kijk hier maar.’ Ik tik op de tweede voornaam.

‘Maar die geboortedatum is volkomen anders!’ zegt mama. Haar blik wordt opeens onrustig en het bloed trekt weg uit haar gezicht. ‘Weet je zeker dat het geen vergissing is? Misschien is dit inderdaad de zus van wie je het bestaan vermoedde.’

‘Dat zou kunnen, maar eigenlijk betwijfel ik dat,’ antwoord ik. ‘Wie geeft er nu allebei zijn kinderen dezelfde voornaam?’

‘Bonnie is in dit geval de tweede voornaam. Die is in feite nauwelijks van belang. Misschien heeft ze die van een grootmoeder.’

‘En toch vind ik het onwaarschijnlijk dat er twee Bonnie Farnsworths zouden bestaan.’ Ik denk even na. Een naam kan om vele redenen worden veranderd. Vanwege een huwelijk. Vanwege een getuigebeschermsprogramma. Ik kan me mijn grootmoeder niet voorstellen als een vrouw die met criminelen te maken had, maar het zou kunnen dat ze ergens in verwickeld is geraakt en in gevaar verkeerde.

‘Stel dat ons vermoeden juist is: waarom heeft oma ons dan een andere geboortedatum genoemd?’ vraag ik. Dat zou wel eens de lastigste vraag kunnen zijn.

‘Het klinkt bijna alsof mijn moeder geheim agent was.’ Mama doet haar ogen dicht en wrijft over haar voorhoofd alsof ze opeens hoofdpijn heeft gekregen. ‘Ik las laatst in de krant iets over Russische slapers, spionnen die in de jaren tachtig onder een valse naam in Londen woonden.’

‘Oma’s levensverhaal is waarschijnlijk uitzonderlijk, maar vast niet in die zin...’ Ik kijk nog eens op het display van mijn mobiel.

‘Misschien moet ik op zoek gaan naar haar ouders. En naar een zus.’

‘En als ze er geen had?’ vraagt mama.

‘Dan weten we helemaal zeker dat zij het is.’ Even vervallen we in stilzwijgen, ieder verzonken in haar eigen gedachten. Ik vraag me af hoe ik te werk moet gaan om achter oma’s geheim te komen. Het zal niet moeilijk zijn om te ontdekken wie haar ouders waren. Ook niet om een huwelijksakte te vinden. Als er een bestaat.

‘Denk je dat oma werkelijk met een Mr Walters getrouwd is geweest?’ vraag ik.

‘Dat kan best zijn. Ze heeft ons tenslotte zelfs haar ware geboortedatum verzwegen.’ De teleurstelling in mijn moeders stem is onmiskenbaar. Ik schuif mijn stoel dichterbij haar toe en sla een arm om haar heen. ‘We krijgen wel boven water waarom ze dat heeft gedaan. Misschien zit er een verhaal achter dat ze ons niet wilde vertellen omdat het te pijnlijk voor haar was.’

‘Of dat ze ons niet kón vertellen omdat het gewoon...’ Mama zwijgt abrupt en schudt haar hoofd. ‘Misschien kun je me beter over het gala vertellen en me uitleggen hoe het verdergaat op de butleracademie.’

Ik voel wel aan dat het geen goed idee zou zijn om nu over Garrett te beginnen en haar te bekennen dat onze relatie over is.

Dus zeg ik: ‘Het gala was echt geweldig, al is niet alles zo gegaan als ik het me had voorgesteld. In ieder geval vertrek ik morgen naar mijn stageadres.’

Mama’s blik wordt weer iets hoopvoller.

‘En waar sturen ze je naartoe? Hopelijk niet zo ver weg dat je niet af en toe bij me langs kunt komen. Ik geniet er echt van dat ik je vaker hier heb.’

Ik geniet er ook van, maar ik betwijfel of ik de komende drie weken net zo vaak ’s zondags hier kan zijn als in de afgelopen tijd. ‘Naar Hallingham Hall,’ antwoord ik. ‘Dat is twintig kilometer bij Rosewell vandaan.’

‘Dan is het inderdaad niet ver!’ Mama’s ogen stralen.

‘Het is het kasteel waar oma ook heeft gewerkt,’ flap ik eruit voordat ik me kan bedenken. ‘Als ze werkelijk Giselle Farnsworth was.’

Eigenlijk wilde mama er niets meer over horen. Haar blik versombert meteen. Dan zie ik dat ze haar vuist balt. Ze kijkt me aan, knikt en zegt: ‘Nou, dat is misschien een speling van het lot. Wie weet helpt je dat om iets over haar te ontdekken.’

Giselle

April 1968

Met een tevreden glimlach bekeek Giselle zichzelf in de spiegel. De turquoise jurk stond perfect bij haar porseleinen teint en haar donkere haar. Zelfs haar ogen leken door deze kleur meer op te lichten dan anders. Ze was ervan overtuigd dat ze in deze kleding een goede indruk zou maken op de introductiedag van de academie.

Giselle kon nog steeds niet geloven dat ze was aangenomen. Omdat de Rosewell Academy een van de weinige opleidingsinstituten voor hogergeplaatst huispersoneel in Groot-Brittannië was, overtrof het aantal aanmeldingen altijd ruim het aantal plaatsen op de academie.

Terwijl de mannen opgeleid werden tot butler, werden vrouwen opgeleid tot huishoudster, wat in veel gevallen niet alleen een duidelijke verbetering in positie betekende, maar hun ook de kans bood om in dienst van rijke mensen te treden, die navenant goed betaalden.

Haar overpeinzingen werden onderbroken door een klop op de deur.

‘Binnen!’ riep ze en ze zette zich schrap voor een confrontatie met haar moeder, die allesbehalve enthousiast was over haar onwankelbare besluit om huisbediende te worden.

Gelukkig was het haar jongere zus Bee die de kamer in kwam. Eigenlijk heette ze Beatrice, maar thuis noemde alleen hun vader haar zo, vooral als hij iets op haar aan te merken had. Om die reden gaf ze de voorkeur aan haar koosnaampje.

‘Je ziet er geweldig uit, Gigi!’ riep Bee uit toen ze naast haar zus kwam staan. ‘Als de leraren je zien zullen ze grote moeite hebben om zich te concentreren.’

‘Zo zal ik tijdens de lessen niet rondlopen,’ zei Giselle blozend. Ze vond het vleidend dat haar zus dacht dat ze een leraar het hoofd op hol kon brengen. ‘Bovendien zijn veel leraren daar vast al heel oud. En er zijn ook leraressen.’

Er gleed een schalkse grijns over Bees gezicht. ‘Nou, dan zul je moeten kijken of er iemand tussen je medeleerlingen zit.’

Giselle schudde het hoofd. ‘Ik ben daar niet om een echtgenoot te zoeken. Jij lonkt toch ook niet naar je artsen?’

‘Wie zegt dat ik dat niet doe?’ Bee hield haar hoofd schuin en lachte. ‘Ach, Gigi, vat toch niet altijd alles zo serieus op!’ Ze drukte haar een kus op de wang. ‘Hoe laat vertrekt je trein?’

‘Om twaalf uur dertig,’ antwoordde Giselle en ze keek naar de reistas op haar bed. ‘Ik zal je ontzettend missen, weet je dat wel?’

‘O ja?’ Bee trok met gespeelde twijfel haar wenkbrauwen op. ‘Je woonde toch tot voor kort in je hotel en niet langer hier?’

‘Toch zal het anders zijn. Tussen Londen en Edinburgh ligt meer dan vierhonderdvijftig kilometer! Daar komt het stuk naar de academie nog bij.’

Er verscheen een weemoedige glimlach op Bees gezicht. Net als Giselle wist ze wat dat inhield: bezoeken uitsluitend met de feestdagen, telefoongesprekken en bovenal brieven.

Giselle keek haar zus van opzij aan. ‘We schrijven elkaar toch?’

‘Natuurlijk,’ antwoordde Bee en opeens verdween haar kittige

houding. 'Ik benijd je, weet je dat? Je ontkomt aan de waanzin hier thuis, terwijl ik hier moet blijven.'

Toen ze aan haar verpleegstersopleiding begon had even ter discussie gestaan of ze voor de duur daarvan in een zusterhuis kon worden ondergebracht. Maar omdat Bee dan gekort zou worden op haar toch al geringe loon, had ze die droom moeten laten varen.

'Als je klaar bent met je opleiding kun je weggaan,' zei Giselle. 'Bedenk dat je een volwassen vrouw bent!'

'Maar wie zorgt er dan voor mama?' vroeg Bee bedroefd.

Giselle perste haar lippen op elkaar. Ze zou makkelijk kunnen antwoorden dat die wel voor zichzelf kon zorgen. Maar dat leek haar harteloos, ondanks de negatieve houding van haar moeder wat haar loopbaankeuze betrof.

'Als we allebei ons diploma hebben behaald, zullen we proberen een oplossing te vinden,' zei ze.

Bee trok een somber gezicht. 'Ze zou nooit bij papa weggaan.'

Er werd getoeterd voordat Giselle hierop kon reageren. De taxi die haar naar het station zou brengen was gearriveerd. Giselle liep naar haar bed, trok een dun crèmekleurig zomerjasje aan en pakte haar tas.

'Ga je mee naar beneden?' vroeg ze aan Bee.

'Natuurlijk.' Bee sloot zich aan bij haar zus, die doelgericht de trap af liep.

Snel schoot Giselle nog even de keuken in, waar haar moeder bezig was met de afwas.

In de afgelopen dagen hadden ze elkaar nauwelijks gesproken. Toen Giselle haar had verteld dat ze in een hotel wilde gaan werken, was ze al niet enthousiast geweest. Als lerares had Martine liever gehad dat Giselle ook een academische carrière had gekozen. Maar daarvoor had collegegeld betaald moeten worden, geld dat ze door het gebrek aan succes van haar man niet bezaten.

'Ik wilde even afscheid nemen,' zei Giselle wat stijfjes. Ze zou

niet lang kunnen blijven, want de meter van de taxichauffeur liep al.

Martine zei niets en ging stug door met haar werk.

‘Ik... Ik zal jullie schrijven zodra ik ben aangekomen.’

Nu kon er een knikje af bij haar moeder, maar ze maakte nog steeds geen aanstalten om met haar werk te stoppen en Giselle in haar armen te nemen.

Achter hen, in de werkkamer van haar vader, klonk muziek. Ooit was hij een veelgevraagde pianist geweest, met optredens in de Royal Albert Hall. Maar sinds zijn ongeval en de mislukte revalidatie bleven engagementen uit. Hij probeerde het daarom sinds enige tijd als componist, helaas met matig succes. Af en toe verkocht hij een muziekstuk of kreeg hij een opdracht, maar een grote klapper was tot dusver uitgebleven. Dat leidde er mede toe dat hij zich maar al te graag troostte met de fles. Hij speelde natuurlijk nog steeds, maar het was te merken dat zijn hand door de vele littekens niet deed wat hij wilde. Op zulke momenten kon je beter bij hem uit de buurt blijven, maar nu kon ze niet anders.

Hij wist ook dat ze vandaag zou vertrekken. Maar dat scheen hem niet te interesseren.

Giselles maag verkrampde. Ooit had de muziek hen verbonden. Nu gebruikte hij die als barrière tegen alles wat hem niet beviel.

‘Mam,’ zei Bee. ‘Gigi moet er echt vandoor. Wil je haar dan niet op z’n minst nog eens omhelzen? Dit is een grote dag voor haar!’

Martine staakte haar bewegingen, staarde nog even naar het afwaswater en legde toen de vaatdoek neer.

Opeens had Giselle liever gehad dat ze haar alleen maar ‘Succes!’ of ‘Wees voorzichtig!’ had toegeroepen, maar toch liet ze de omhelzing door haar moeder toe.

‘Zorg goed voor jezelf,’ zei Martine koeltjes, waarna ze haar meteen weer losliet.

‘Jij ook, mam,’ antwoordde Giselle en ze voelde een dikke brok in haar keel.

Terwijl haar moeder haar aandacht weer op de afwas richtte

pakte zij haar tas en liep naar de werkkamer van haar vader, die nog steeds hard op de toetsen beukte. Giselle herkende Beethovens 'Mondscheinsonate', maar haar vader varieerde het stuk zodanig dat het nog duisterder en dramatischer klonk. Het leek bijna wel een treurlied.

Bij de deur aarzelde Giselle en ze keek om naar Bee. Buiten toeterde de taxichauffeur nogmaals.

Haar zus knikte haar bemoedigend toe. De druk op haar maag veranderde in een benauwde tinteling toen Giselle de klink naar beneden drukte.

Ze wist niet of haar vader het geluid van de deur hoorde. Zo ja, dan keek hij in elk geval niet op. In plaats daarvan bleef hij de toetsen van het instrument mishandelen. Zijn donkere haar hing warrig voor zijn gezicht en er zaten stoppels op zijn kin en zijn wangen. Naast hem, op een klein tafeltje, stond een halfleeg glas whisky. Zijn voorhoofd was gerimpeld, zoals altijd als hij probeerde iets nieuws uit zijn muziek te halen.

'Vader,' zei Giselle, maar de muziek overstemde haar.

Ze probeerde het nog eens, ditmaal luider: 'Vader!'

Patrick stopte met spelen en keek naar de piano alsof de stem van zijn dochter een dissonant was die uit zijn instrument was voortgekomen.

'Ik ga ervandoor,' zei Giselle. 'Ik wilde afscheid van je nemen.'

Haar vader reageerde net als haar moeder – hij bleef staren naar waar hij mee bezig was geweest. Naar verluidt gaan echtelieden in de loop der tijd op elkaar lijken. In het geval van haar ouders was het waar.

Bijna speet het Giselle dat ze de deur had opengedaan. Waarom was alles hier in huis toch zo somber geworden? Waarom accepteerde haar vader geen hulp om uit het duister te komen? Zijzelf noch haar moeder of Bee had genoeg kracht om hem terug te halen naar het licht.

'Ik schrijf jullie als ik er ben.'

Voor de derde keer werd er getoeterd.

‘Het ga je goed, papa.’

Nog steeds geen reactie. Hij keek haar niet eens aan.

In Giselles ogen welden tranen op, maar ze wilde dit moment niet door hem laten bederven. Ze trok zich terug en deed zachtjes de deur dicht. Bee stond nog steeds achter haar. Bij haar moeder had ze nog de moed gehad om haar stem te verheffen, maar haar vader durfde ze niet terecht te wijzen.

‘Ga je mee naar buiten?’ vroeg Giselle en ze haalde haar neus op.

‘Natuurlijk,’ zei Bee en ze liep achter haar aan.